

ПРОБЛЕМИ ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Анотація. Проаналізовано проблеми підвищення кваліфікації державних службовців, виявлено недоліки цього процесу та визначено перспективні напрями вирішення цих проблем.

Аннотация. Проанализированы проблемы повышения квалификации государственных служащих, выявлены недостатки этого процесса и определены перспективные направления решения этих проблем.

Annotation. The problems of improvement of civil servants professional skill are analyzed, the lacks of this process are exposed and perspective directions of decision of these problems are defined.

Ключові слова: державне управління, державний службовець, система підвищення кваліфікації.

Сучасні соціальні, економічні, глобалізаційні процеси в Україні формують нові вимоги до професіоналізації державної служби. Сьогодення вимагає системної, комплексної підготовки державних службовців з новим мисленням (державним, економічним, управлінським і духовним). Виходячи з цього, державна служба повинна забезпечити результативне державне управління процесом формування професіоналізму власного кадрового складу. Тому питання про можливість забезпечення потрібного рівня професіоналізму державних службовців шляхом підвищення їх кваліфікації є актуальним.

Метою дослідження є аналіз сучасних проблем підвищення кваліфікації державних службовців, а також розробка напрямів їх вирішення.

Згідно з програмою кадрового забезпечення державної служби, нормативними документами Кабінету Міністрів України система підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців базується на освітньо-професійних програмах підготовки та перепідготовки, а також на професійних програмах підвищення кваліфікації державних службовців. Вони мають забезпечувати навчання персоналу органів державної влади та місцевого самоврядування відповідно до державних стандартів, що базуються на вимогах сучасних професійно-кваліфікаційних характеристик посад службовців [1; 2].

Однак аналіз наявної ситуації [3 – 5], що склалася у галузі професійної підготовки державних службовців, не дає підстав вважати, що на теперішній час в Україні ефективно діє система підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців.

Серед основних проблем функціонування чинної системи підвищення кваліфікації державних службовців в Україні слід виділити: по-перше, незначну роль кадрових служб органів влади у процесі формування навчальних програм і планів курсів підвищення кваліфікації, неготовність їх працівників до виконання якісно нових функцій та завдань; по-друге, невирішеність проблеми із замовниками на підвищення кваліфікації фахівців у сфері державного управління; по-третє, нераціональний розподіл функцій щодо організації професійного навчання між Головним управлінням державної служби України та місцевими органами влади; по-четверте, недосконалість державного стандарту професійної підготовки державних службовців; по-п'яте, низький рівень поширення нових форм та методів підвищення кваліфікації державних службовців.

Слід зазначити, що в Україні має формуватися своя власна школа публічної служби, яка б ефективно й об'єктивно використовувала стратегію добору, розстановки, підвищення кваліфікації державних службовців [5].

Ґрунтуючись на дослідженнях провідних фахівців у галузі підвищення кваліфікації державних службовців [3 – 5], для вирішення проблем у системі підвищення кваліфікації державних службовців доцільно виділити наступні перспективні напрями. По-перше, подальше вдосконалення нормативно-правової бази формування кваліфікованих кадрів державної служби. По-друге, постійне оцінювання стану професійної підготовки державних службовців на основі моніторингу кадрових служб загальнодержавного рівня та регіонів. По-третє, координація діяльності загальнодержавних та регіональних державних органів влади, які вирішують завдання щодо підвищення кваліфікації державної служби. По-четверте, використання інноваційних технологій у навчальному процесі (тренінгів, кейс-стаді тощо). По-п'яте, вивчення міжнародного досвіду з проблем підвищення кваліфікації державних службовців та його використання в Україні.

Слід підкреслити, що вирішення основних проблемних питань у системі підвищення кваліфікації державних службовців можливе за умови здійснення необхідних інвестицій у розвиток кадрового ресурсу та створення потужної горизонтальної інфраструктури управління процесом європейської інтеграції у всій системі державних органів.

Таким чином, система підвищення кваліфікації державних службовців повинна розглядатися як єдина, цілісна підсистема в системі державної служби. Тому пріоритетними напрямами її удосконалення мають стати: забезпечення безперервного навчання відповідно до потреб держави, завдань та функцій органів державної влади; удосконалення механізму вивчення кількісних і якісних потреб у навчанні, запитів органів державної влади у підвищенні кваліфікації; застосування сучасних освітніх та інформаційних технологій, що передбачають диференціацію та індивідуалізацію навчального процесу, забезпечують активізацію пізнавальної діяльності слухачів; широке застосування інтерактивних форм навчання (робота в групах, тренінги, круглі столи, ділові ігри тощо).

Література: 1. Про комплексну програму підготовки державних службовців : Указ Президента України №1212/2000 від 09.11.2000 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uazakon.com/document/spart37/inx307803.htm>. 2. Положення про систему підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування : Постанова Кабінету Міністрів України № 564 від 07.07.2010 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show>. 3. Мельников О. Проблеми професійної підготовки державних службовців та перспективи їх вирішення [Електронний ресурс] / Мельников О. – Режим доступу : <http://www.nbuv.gov.ua>. 4. Лопушинський І. Підготовка висококваліфікованих публічних службовців в умовах трансформаційних процесів в Україні: стан, проблеми та перспективи / І. Лопушинський. – Режим доступу : <http://www.nbuv.gov.ua>. 5. Моздир О. Ефективність державного управління / О. Моздир // Механізм кадрового забезпечення владних інституцій України : зб. наук. пр. – 2010. – Вип. 25. – С. 117–119.